

# Diguem-ho ben fort

written by Pere Grau i Rovira | 2 de setembre de 2021

Era el 1963 (ja fa 58 anys!) que Raimon va cantar per primera vegada el seu “Diguem no!” que tan popular es va fer a la nostra terra. En el text d’aquella cançó, d’aquella acusació contra la dictadura franquista, hi trobem fragments com aquests: “Hem vist la por ser llei per tots...” i també: “Hem vist que han fet callar a molts homes plens de raó”. I s’hi rebel·lava amb el seu “Diguem no! Nosaltres no som d’eixe món!”. Qui ho havia de dir llavors que tants anys després aquells mots seguirien tan vigents com llavors, malgrat la “perfecta democràcia espanyola”!

Com escrivia fa poc un dels nostres valents periodistes, la repressió espanyola sembla haver aconseguit un dels seus objectius: dividir l’independentisme i posar la por al cos d’un grapat de gent a tots els nivells polítics i socials. I a “homes plens de raó” als quals no aconsegueixen fer callar els persegueixen despietadament. A uns senzillament els hi roben descaradament el patrimoni per deixar-los a la misèria i treure’ls així de l’escena pública i a altres els empresonen per haver exercit pacíficament el dret a la llibertat d’expressió i de manifestació.

I com que la por és mala consellera ha originat el desgavell actual dins de l’independentisme, en el qual de vegades sembla que s’hagi produït una confusió com la de la torre de Babel que va fracassar perquè tothom parlava llengües diferents i no s’entenien. I a Madrid tota la caverna es frega les mans i, parlant clar i català, encara se’n fot de nosaltres.

I així, igual que tantes altres vegades a la nostra història, som nosaltres, la gent del carrer, els que hem de superar les decepcions amb la nostra indignació. Som nosaltres els que hem de tornar a dir, i ben fort, un “NO” a aquest safareig d’acusacions mútues entre germans, aquest batibull d’insults i

desqualificacions, aquesta pèrdua de temps en picabaralles entre nosaltres en lloc de concentrar tots els esforços contra qui ens volen convertir en una mena d'Extremadura del nord-est.

Les manifestacions previstes per la Diada i pel primer d'octubre crec que tant han de ser de protesta contra les arbitrarietats espanyoles, com contra les desavinences entre nosaltres, contra la miopia i el vol gallinaci de massa gent nostra. Jo, a l'estranger i amb els meus 91 anys a coll, malauradament no puc fer costat als que aquell dia siguin la veu de la dignitat del nostre poble. Si fos més jove i pogués sumar-m'hi hi aniria amb una pancarta ben grossa a les mans. Però per grossa que fos no ho podria ser prou per encabir-hi tot el que voldria dir. Per exemple: "Cap diàleg de dos anys! Si per Cap d'Any Madrid no es mou, moguem-nos nosaltres i diguem: PROU!" (caram, fins i tot és un rodolí...). O bé: "No hi ha cap mur ni cap tanca sense algun forat per amagat que sigui. Busquem-lo, en lloc de trucar sempre debades a la porta". O bé: "Cap més ajuda, cap més concessió al governament de l'Estat, mentre segueixi la repressió i no hi hagi una amnistia total". O bé: "No bramem sempre allò que ens divideix! Donem-nos les mans en allò que ens uneix!". Se'n podrien fer tantes de pancartes...

Per qui no té un pa a l'ull (o massa por al cos) és clar com l'aigua que amb una Espanya que no es reformi de cap a peus no hi tenim cap encaix possible. D'un estat dominat per un *deep state* que dicta darrere del teló el que ha de fer el govern o la justícia, d'un estat on els jutges es passen les lleis pel folre i usen la mentida i el perjuri com a eines "normals" quan veuen el seu "sistema" en perill, podem dir ben fort que el seu món no és el nostre ni ho serà mai.

I per això no deixem passar cap avinentesa per dir ben fort: NO, NOSALTRES NO SOM D'EIXE MÓN! I tinguem clar que si no ens "donem tots les mans", no podrem bastir mai el nostre, el més just i més civilitzat que volíem quan vam votar aquell primer

d'octubre que va donar la mida del que podem fer si no ens deixem dividir.